

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

เจตจำนง
แห่ง
เวทย์

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงทรพพล แปล

将
候

សម្រាប់
ប្រើប្រាស់

สยบฟ้ามืดปฐพี 32

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรุ่มรวย แปลา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 32

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2578-9

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์บน

กระดาษกอนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ไม่ต้องเดากันแล้ว เสียเวลา! ขอเฉลยไว้ตรงนี้เลยว่าในเล่มนี้ หนึ่งเซรีย กับซังซังซึ่งก็คือเฮ้าเทียน จะได้เจอกันแน่นอน ส่วนเรื่องราวเจอกันแล้ว จะยังงัยต่อไป คงพูดได้เพียงว่าสันสะเทือนไปทั่วโลก แบบสันสะเทือนจริงๆ นะ ไม่ได้เปรี้ยบเปรย ทำเอาเขาเถาซานแทบถล่มกันเลยทีเดียว

สำหรับหนึ่งเซรีย นี่ก็แค่สามีภรรยาทะเลาะเบาะแว้งกันเท่านั้น แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้คิดแบบนี้ด้วยนะสิ...ยังงัยก็ช่วยเป็นกำลังใจให้ พ่อบ้านใจกล้า (และหน้าด้าน) คนนี้ด้วยแล้วกันนะทุกคน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ข้าพเจ้าเคยอ่านความคิดเห็นหนึ่งในโพสต์หนึ่งที่นักอ่านถามกันว่า นิยายเรื่องนั้นเรื่องนี้สนุกไหม คำตอบของนักอ่านท่านหนึ่งน่าสนใจ ซึ่งเนื้อหาประมาณว่านิยายออนไลน์สมัยนี้จะออกแนวแฟนตาซี เหมือนเกมที่ต้องทำควอสต์ ฝึกวิชาเก็บเลเวล เจอเพื่อน สู้กับบอส และเดินทางไปตามเมืองต่างๆ

ความคิดเห็นนี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเกม RPG ที่เคยเล่นในยุคที่ Super Famicom และ PS1 กำลังเฟื่องฟู เช่น FF 4-8, Breath of fire, Romancing Saga, Suikoden, Chrono trigger เป็นต้น เกมเหล่านี้ต่างจากเกมออนไลน์ปัจจุบันคือเล่นแล้วมีวันจบ และซื้อมาครั้งเดียวแล้วเล่นได้ ไม่จำกัดเวลาโดยไม่ต้องเสียเงินเพิ่ม

สมัยก่อนสำหรับข้าพเจ้าเกมพวกนี้เล่นหลายรอบก็ไม่เบื่อ ถ้าได้เล่นอีกก็จะสุขใจไม่น้อย มันเป็นความทรงจำที่ดีมากจริงๆ แต่ปัจจุบันโลกเดินหน้าไปเร็วมาก มีหลายเรื่องที่ต้องทำมากกว่า จึงคิดว่าคงไม่ได้เล่นแล้ว

หากย้อนเวลาได้คงดี แต่นั่นเป็นเรื่องเพ้อฝัน ชีวิตต้องเดินหน้าต่อไปจ้า ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

มดปลวกเขยาดันไม้หาใช่ง่ายดาย

สะพานแสงทอดลงมาอย่างไม่ขาดสาย พลังเทพจำนวนมหาศาล
ส่งจากวิหารเทพแสงสว่างมายังลานกว้าง ถ่ายเทเข้าร่างคนงานชุดเขียว
ไม่หยุด ในเวลาอันสั้นพลังปราณของมันเปลี่ยนแปลงอย่างน่าตกตะลึง
จากคนธรรมดากลายเป็นสุดยอดผู้ฝึกฌาน ด้านฉานสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง
จนเข้าสู่ด่านรู้ชะตาขั้นปลายในพริบตา พุ่งสูงขึ้นไปอีกจนเหนือด่านทั้งห้า!

คนงานชุดเขียวผู้นั้นก้มหน้าอยู่ แสงเจิดจรัสหมุนรอบกาย
จึงมองไม่เห็นใบหน้า ผู้คนหน้าแทนบูชาไม่รู้ว่ามันคือผู้ใด ทั้งไม่เข้าใจว่า
เหตุใดพลังเบิกนภาที่เจ้านิกายเป็นผู้ใช้ สุดยอดพลังที่เฝ้าเทียนประทานให้
จึงไหลเข้าสู่ร่างกายมัน ทั้งยังไหลมาอย่างไม่ขาดสายราวกับว่าจะไม่มีวัน
จบสิ้น

พลังที่ไม่ใช่ของโลกมนุษย์ถ่ายเทเข้าร่างของคนธรรมดานำพาให้
ฟ้าดินเกิดการตอบสนองที่รุนแรง คลื่นพลังที่ตาเนื้อมองไม่เห็น
แผ่กระจายจากร่างคนงานชุดเขียวไปทั่วโลก ไปถึงฉางอัน ไปถึงหมินชาน
กระทั่งไปถึงทะเลดำทางเหนือที่ห่างไกล

แน่นอนว่านี่คือการเบิกนภาครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์
การฝึกฉนวน

ด้านเบิกนภาคือฤทธาณภาพที่อยู่เหนือด้านทั้งห้า มีปรากฏ
ในคัมภีร์ชินหิงรวมถึงเรื่องที่เล่ากันมาปากต่อปาก คนธรรมดาอย่าว่าแต่
เคยเห็น แม้แต่ได้ฟังก็ไม่เคยมาก่อน

วันนี้บรรดาแขกที่มาร่วมงานเทศกาลบูชาแสงสว่างบ้างเป็น
ยอดผู้ฝึกฉนวน บ้างเป็นชนชั้นสูงในโลเกียะ จึงพอมีความรู้เกี่ยวกับ
คำคำนี้อยู่บ้าง บางคนถึงกับเคยเห็นด้านเบิกนภามาแล้ว แต่พวกมัน
คิดไม่ถึงว่าด้านเบิกนภาจะดำรงอยู่นานขนาดนี้ เหตุใดเห่าเทียน
จึงใจกว้างต่อคนผู้นี้มากเช่นนี้

ซังซังยืนอยู่บนลานระเบียงของวิหารเทพแสงสว่าง มองเมฆ
ที่หมุนวนตรงหน้าผา นางโมโหอย่างสุดจะบรรยาย เพราะพลังสายนั้น
กำลังไหลจากตัวนางไปยังร่างของคนผู้นั้นอย่างไม่ขาดสาย

นางอยู่ที่โลกมนุษย์ การเบิกนภาครั้งนี้จึงยิ่งใหญ่ไม่ธรรมดา
ส่วนเหตุใดจึงเกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ คนบนโลกไม่มีใครรู้ แต่นางรู้
เพราะสถานการณ์เช่นนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ปลายหมันต์ของฉนวนอันเมื่อหลายปีก่อนตอนที่นางยังไม่ตื่น
ยังเป็นสาวใช้ของคนผู้นั้น ตอนที่คนผู้นั้นสู้ศึกตัดสินกับชยาโหว นาง
กางร่มดำยืนบนหน้าผาริมทะเลสาบน้ำแข็ง คืนนั้นมันถ่ายทอดบทเพลง
ผ่านพลังจิตมายังนาง นางได้ยินและเข้าใจ แล้วตอบสนองกลับไป
อย่างเชื่องฟัง

วันนี้นางไม่ยอมฟังบทเพลงของมัน แต่ถ้ามันจะให้นางฟัง
นางก็ต้องฟัง

พลังของนางถ่ายทอดเข้าร่างมันสร้างเป็นสะพานเชื่อมโยงนางและมันอีกครั้ง เรื่องนี้ทำให้นางเดือดดาลสุดขีด แม้ไม่ได้อยู่นอกเหนือการคำนวณของนาง แต่นางยังคงเดือดดาล

หลังมาโลกมนุษย์นางก็อยากตัดสายสัมพันธ์ที่มีต่อโลกมนุษย์สายนี้ ตัดความสัมพันธ์ทั้งหมดที่มีต่อมัน นางจึงไม่ไปขวางมัน ไม่ไปหามัน ทว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลานี้พิสูจน์ว่าต่อไปให้นางดูเหมือนตัดขาดทุกสิ่งทุกอย่างจากมันแล้ว ไม่สัมผัสรับรู้ถึงกันและกันแล้ว ทว่าขอเพียงมันเริ่มร้องเพลง นางก็จะเป็นคนฟังเพียงหนึ่งเดียวของมัน เพราะนางคือแก่นฐานชีวิตของมัน

ทันทีที่เปิกนภา นางกับมันก็ได้พบกันอีกครั้ง ทำให้ยากจะแยกจากกันอีก นางรู้ว่ามันกำลังคิดอะไรและมันก็รู้ได้ว่านางกำลังคิดอะไร รวากับว่าเป็นอีกครั้งที่ทั้งสองคนอยู่ในโลกที่มีแค่กันและกัน

ซังซังที่ทะเลสาบน้ำแข็งเต็มใจยอมมอบชีวิตและจิตวิญญาณให้มัน ส่วนนางในวิหารเทพแสงสว่างกลับขุ่นเคืองใจ รู้สึกรังเกียจมันมากอย่างมิอาจพรรณนา

สายฟ้าปะทุขึ้นอย่างรุนแรงในดวงตานาง นางโบกมือตัดสะพานฉับพลังในร่างไม่ส่งลงไปด้านล่างแล้ว ทว่ายังไม่อาจตัดความสัมพันธ์ที่มีต่อโลกมนุษย์สายนี้

นางรับรู้ถึงอดีตที่มีเพียงนางและมันที่รู้ พอรู้สึกได้ถึงพลังปรารถนาของมันสีหน้านางพลันซีดเผือด ไม่รู้เป็นเพราะพลังร่ำไหลไปหรือเพราะขุ่นเคืองใจ

ด้วยสาเหตุบางอย่างทำให้นางยังไม่อยากฆ่ามันในตอนนี ดังนั้นช่วงที่พบกันที่เจิงเขาเถาซานเมื่อหลายวันที่ผ่านมานางจึงขุ่นเคืองและซังซังจนฟ้าดินปั่นป่วน มีพายุพัดจากที่ห่างไกลออกไปนับหมื่นลี้มาทำให้

อาศรมเทพสิ้นสะเทือน แต่สุดท้ายแล้วนางก็ระงับอารมณ์ได้เอง ทว่าเวลานี้นางสูญเสียการควบคุมแล้ว นางเพียงอยากฆ่ามันโดยเร็วที่สุด ไม่สนใจว่าจะเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่หรือภัยพิบัตินานัปการตามมา นางเพียงอยากให้มันตาย

แต่ก่อนจะฆ่ามันนางยังต้องทำเรื่องเรื่องหนึ่งก่อน นางต้องบดขยี้ กระบี่เล่มที่อยู่ด้านหลังให้กลายเป็นเศษเหล็ก

กระบี่เล่มนี้มาจากด้านล่าง

กระบี่ของหลวไป

กระบี่ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก

นางมองลานกว้างที่ตีนเขาอย่างขุ่นเคืองใจมาโดยตลอด โดยมิได้สนใจกระบี่เล่มนี้ เพราะเดิมทีกระบี่เล่มนี้ไม่อาจเข้าใกล้นาง

บัดนี้กระบี่ของหลวไปลอยนิ่งอยู่ห่างจากเบื้องหลังนางหนึ่งจั้ง

แสงแดดยามเช้าส่องเข้ามาทางระเบียงทำให้วิหารสว่างขึ้น ตอนที่แสงแดดส่องผ่านช่องว่างระหว่างนางกับกระบี่มีการโค้งหักเหเล็กน้อย เพราะเหตุนี้จึงทำให้เห็นว่าช่องว่างในอากาศหน้าคมกระบี่มีการยุบตัว

หากสังเกตต่อไปจะพบว่ากระบี่ของหลวไปไม่ได้หยุดนิ่ง แต่กำลังพุ่งแทงไปข้างหน้าด้วยความเร็วที่เหลือเชื่อ เพียงแต่แทงเท่าไรก็แทงไม่เข้าเท่านั้นเอง!

การเคลื่อนไหวและการหยุดนิ่งรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ภาพที่เห็นจึงอัศจรรย์ไม่น้อย

มีเกราะกำบังทรงกลมโปร่งใสป้องกันร่างของนางไว้ ก้นนางออกจากโลกนี้ นอกจากหนึ่งเซวียซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่นางมีต่อโลกมนุษย์แล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถเข้ามาในโลกของนาง

นี่คือช่องว่างที่นางใช้กฎสร้างขึ้น แข็งแกร่งยิ่งกว่าเขตแดน

ที่ผู้ฝึกฆานในโลกมนุษย์สร้างขึ้นนับหมื่นนับพันเท่า เพราะในโลกของ
 เสาเทียนไม่อนุญาตให้โลกอื่นดำรงอยู่ ช่องว่างนี้มีต้นกำเนิดเดียวกับ
 โลกของเสาเทียน แม้ไม่ได้เชื่อมต่อกันแต่สื่อถึงกันได้รางๆ จึงเพิ่มพลังได้
 ไม่สิ้นสุด เมื่อเทียบกันแล้วโลกที่อวีเหียนใช้ปักจักษ์นั้นสร้างขึ้นในศึก
 ที่ฉางอันยังอ่อนแอกว่ามากนัก

โลกเล็กๆ ของนางก็คือช่องว่างนี้ กระเป๋ของหลิวไปทำให้ช่องว่าง
 เบี่ยงหลังนางเริ่มผิดรูป แสดงให้เห็นถึงความน่ากลัวของกระบี่เหล็ก แต่
 แม้เป็นเช่นนั้นก็ยังไม่วางจะลงเข้าไป! นางหันมามองกระบี่ที่ดูเหมือน
 หยดน้ำแต่ความจริงสั้นระวัดด้วยความรวดเร็วแล้วยื่นมือออกไป ถ้านาง
 ต้องการ แม้แต่ดวงดาวในยามค่ำคืนก็เด็ดลงมาได้ สัมมะหาอะไรกับ
 แค่กระบี่เล่มหนึ่งในโลกมนุษย์

ทันใดนั้นลมหอบหนึ่งพัดเข้ามาในวิหารเทพแสงสว่าง เทศกาล
 บุญแสงสว่างที่เขาเถาซานในวันนี้ วิหารเทพแสงสว่างเงียบเหงาไร้คน
 เพราะนางไม่ใช่คน แต่แล้วกลับมีคนผู้หนึ่งเข้ามาในวิหารพร้อมลมหอบนี้
 หลิวไป!

ก่อนที่นิ้วมือนางจะสัมผัสคมกระบี่ มือของมันก็จับด้ามกระบี่แล้ว
 มันมองนางนิ่งๆ มือขวาเสือกแทงกระบี่ไปข้างหน้าเบาๆ

นางคิดไม่ถึงว่ามันจะมาปรากฏตัวที่เขาเถาซาน สีหน้านาง
 เกร็งขมอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรกหลังจากกลับมายังโลกมนุษย์ นาง
 คิ้วขมวด ครู่หนึ่งก่อนหน้านั้นหลิวไปยังอยู่ที่ศาลากระบี่ ครูต่อมาก
 กลับปรากฏตัวที่วิหารเทพแสงสว่าง แม้มันคือเทพกระบี่ผู้แข็งแกร่งที่สุดใน
 โลก แต่มันไม่มีด่านไว้ระยะ เช่นนั้นมันมาได้อย่างไร

นางมองหลิวไปคราหนึ่ง เห็นกระบี่ที่แผ่กลืนอายุโบราณจึงเข้าใจ
 เพล้ง!

เสียงสดใสกังวานดังไม่หยุดอยู่ในวิหาร

สาเหตุที่โคมแก้วในวัดเสวียนคงแตก จานผ่นหมึกในอารามจือโล้วแตก กระตุกขาวในสำนักพรคมารแหลกละเอียด แท่งเหล็กบนเตาในภูเขาหลังสถานศึกษาแตก เพราะสถานที่ที่เป็นปริศนาเหล่านี้ได้เห็นความสว่างงามของกระบี่เล่มนี้ด้วยตาตนเอง

กระบี่ของหลิวไปสามารถทำลายสิ่งขวางกั้นระหว่างฟ้าเบื้องบนกับมนุษย์ จึงเข้ากันได้กับเสียงของโลกมนุษย์ โลกเล็กๆ เบื้องหน้านางปรากฏรอยร้าว เกราะกำบังโปร่งใสที่สร้างจากกฎพื้นฐานแห่งช่องว่างถูกกระบี่ของหลิวไปทำลาย คมกระบี่วาววับเดินหน้าเข้าไปใกล้นางมากกว่าเดิมหนึ่งซุน ก่อนที่คมกระบี่หนึ่งซุนนั้นจะถูกสกัดก่อนจนเกิดสนิมอย่างรวดเร็วทันตาเห็น

นางมองมันนิ่งๆ ยืนนิ้วมือออกไปช้าๆ

หลิวไปไม่มีด้านไรระยะ เหตุใดมาเขาเถาซานได้ในพริบตา

เพราะกระบี่ของมันบินไปมาได้ นับหมื่นลี้ และตัวมันในตอนนั้นก็คือตัวกระบี่เอง การที่มันจับด้ามกระบี่แทงทะลุโลกเล็กๆ ของนางได้ เพราะมันไม่ได้ใช้กระบี่ในมือแทง แต่ใช้กระบี่ในใจแทง

ใจมันมีกระบี่ที่แฝงกลืนอายุโบราณ กระบี่เล่มนี้เคยประหารเทพพิฆาตมังกรในทุ่งร้าง วันนั้นผสานรวมเป็นหนึ่งในตัวมันพุ่งเข้าหานาง

นางแน่ใจว่าบัดนี้หลิวไปคือบุคคลผู้แข็งแกร่งที่สุดในโลกมนุษย์ แต่ใบหน้านางยังคงเรียบนิ่ง ยืนนิ้วไปจะทำลายกระบี่แห่งใจของมันด้วยเหตุที่นางคือกฎของโลกนี้ แม้กระบี่ของหลิวไปจะทำลายสิ่งขวางกั้นระหว่างฟ้าเบื้องบนกับมนุษย์ และทำลายช่องว่างในอากาศได้ แต่นางยังมีกาลเวลา...กาลเวลาที่เย็นชาและเป็นนิรันดร์

ทันใดนั้นลูกธนูดอกหนึ่งยังเข้ามาที่ข้างหลังนาง ไม่มีเสียงหวีดหวิว

เพราะธนูดอกนี้เร็วเสียจนระยะทางแทบไร้ความหมาย

สะพานแสงถูกนางตัดขาดไปแล้ว

พลึงเทมมหาศาลจากวิหารเทพแสงสว่างไม่ส่งมายังลานกว้างแล้ว

การเบิกนาคครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์การฝึกฉลามสิ้นสุดลงแล้ว

คนงานชุดเขียวเงยหน้าขึ้น ยามนี้ในร่างมันเต็มไปด้วยพลึงเทพที่สูงส่งบริสุทธิ์ ในการหายใจแต่ละครั้งทุกอณูของขนล้วนแผ่ละอองแสงสีขาวจางๆ ออกมา

ผู้คนยังคงเห็นน้ำมันไม่ชัด แต่สัมผัสพลังปรมาณอันน่าครั่นคร้ามที่มันแผ่ออกมาได้อย่างชัดเจน พวกคนงานที่อยู่ข้างๆ มันต่างแตกตื่นถอยหนีกันกระเจิง

คนงานชุดเขียวยกเท้าขวาแล้วย่ำลง

พื้นศิลาแตกกร้าวเป็นแผ่นๆ เหมือนผืนดินที่แห้งแล้งมานานปี ลานกว้างสิ้นสะเทือนคล้ายเกิดแผ่นดินไหว คนที่อยู่ใกล้มันล้วนล้มกลิ้งลง

พื้นดินถูกเลิกขึ้น ธนูเหล็กปรากฏขึ้นในมือมัน

ธนูเหล็กคันนี้ไม่เคยถูกจ้างอย่างเต็มที่เท่าวันนี้มาก่อน สายธนูที่แข็งแรงถูกจ้างจนสุดทำให้รู้สึกว่ามันอาจขาดได้ทุกเมื่อ

ธนูทั้งคันโค้งงอเหมือนจันทร์วันเพ็ญ มันคิดในใจว่าในที่สุดก็ใช้ลักษณะของจันทร์วันเพ็ญมาพรรณนาได้สักที

บนสายธนูคือลูกธนูเหล็กดำ หัวธนูเย็นเยียบเล็งไปที่เสลี่ยงคันใหญ่ เสลี่ยงคันนั้นมีม่านหมื่นชั้น มีแสงสว่างหมื่นจั้ง ทำให้เงาร่างหลังม่านดูสูงใหญ่หาใดเปรียบ

เสียงสายธนูตึงตัง ลูกธนูพุ่งออกไปอย่างรุนแรง ลายยันต์บนลูกธนู

ทำงาน หางธนูปลดปล่อยกระแสดมที่นำกลั้วออกมาก่อนหายวับไป
ขณะเดียวกับที่สายธนูติดตั้ง ผู้คนรอบแท่นบูชาพลันตะโกนกัน
แตกตื่นวุ่นวาย

"หนึ่งเซวีย!"

"ปฐมธนูสิบสามดอก!"

ผู้คนรอบแท่นบูชายังเห็นใบหน้าคนงานชุดเขียวไม่ชัด แต่พวกมัน
เห็นธนูเหล็กแล้วจึงรู้ว่ามันผู้นั้นคือผู้ใด เพราะโลกนี้มีธนูเหล็กแบบนี้
เพียงคันเดียว

ธนูเหล็กคันนี้เป็นของหนึ่งเซวีย

หนึ่งเซวียแห่งสถานศึกษา

ลานกว้างหน้าเขาเถาซานพลันโกลาหล ทุกคนต่างไม่อยากเชื่อ
สายตาตัวเอง ทุกคนต่างรอการปรากฏตัวของคนสถานศึกษา แต่
ใครจะคิดว่าคนของสถานศึกษาอยู่ท่ามกลางฝูงชนมาแต่แรกแล้ว

ตอนที่หนึ่งเซวียจ่างธนูเล็งไปยังเงาร่างสูงใหญ่ เสียงฮือฮา
อย่างตกใจของผู้คนพลันดังกว่าเดิม เพราะทุกคนต่างรู้ว่าธนูของมัน
นำกลั้วเพียงใด

ครั้งนั้นในทุ่งร้าง หลงซึ่งที่กำลังจะฝ่าเข้าด่านรู้ชะตาถูกธนูของ
หนึ่งเซวียยิงจนพิการ มันในตอนนั้นเพิ่งเข้าด่านสู่พิสดาร ส่วนมัน
ในตอนนี้อยู่ด่านรู้ชะตามานานแล้ว ยามนี้ยังชิงพลังเบิกนภาที่เป็น
พลังมหาศาลที่สุดในประวัติศาสตร์การฝึกฉลามมาได้จนข้ามพ้นธรณีประตู
ของด่านทั้งห้า ธนูของมันจะทรงอำนาจขนาดไหน

ที่จริงก่อนเสียงตะโกนอย่างแตกตื่นของผู้คนจะดังขึ้น เจ้านิกาย
ที่อยู่บนรถลากก็รู้สึกได้ถึงอันตรายแล้ว เพราะบนลานกว้างมันคือ
ยอดฝีมือที่มีด่านฉลามสูงสุด มันตื่นจากอาการตกตะลึงได้อย่างรวดเร็ว

ก่อนตวาดก้อง สองฝ่ามือโบกสะบัดอย่างฉับไว หน้าเสีียงพลันเกิด
กระแสปรมาณที่มีชีวิตชีวาขึ้นสลับสาย

กระแสปรมาณเหล่านี้มีพลังอำนาจอันไม่อาจต้านทานดุจเดียวกับ
กฎต่างๆ ที่ชี้นำเรื่องราวทั้งหลายบนโลก นี่คือ 'กฎแห่งฟ้า' คือกฎแห่ง
ธรรมชาติ

นานมาแล้วในทุ่งร้าง เจ้านิกายถูกหลินอู๋โจมตีที่ท้องน้อย
จนมีสภาพไม่ต่างจากกลายเป็นขี้ที่ นับแต่นั้นมามันก็ตัดขาดจาก
กามตันหาจนเข้าถึงมรรคด้วยกฎแห่งฟ้า ซึ่งนี่ต่างหากที่เป็นเคล็ดวิชา
ประจำตัวของมัน

มิเสียทีที่เป็นประมุขของอาศรมเทพ แม้พลังเทพเบิกนภา
ถูกหนึ่งเซวียชิงไป แต่ด่านฉนวนยังคงลึกล้ำสุดหยั่งคาด ไหนเลย
จะถูกธนูยิงตายได้ง่ายๆ

แม้ใช้เคล็ดวิชากฎแห่งฟ้า แต่เจ้านิกายก็ยังไม่กล้าเสี่ยงควบคุม
ลูกธนูและธนูเหล็กในมือหนึ่งเซวีย เพราะตอนนี้ในร่างหนึ่งเซวีย
เต็มไปด้วยพลังเทพอันมหาศาลจนข้ามพ้นธรณีประตูของด่านทั้งห้า
ไปแล้ว ถึงขั้นกล่าวได้ว่าไม่อยู่ในโลก กฎแห่งฟ้าอาจควบคุมสิ่งต่างๆ
ในโลกได้ แต่จะควบคุมสิ่งที่ไม่อยู่ในโลกได้อย่างไร

เป้าหมายที่เจ้านิกายเลือกควบคุมคือพวกเสนกวนและผู้ดูแล
ที่อยู่เบื้องล่าง พลังของวิชากฎแห่งฟ้าสลับสายพุ่งเข้าไปในฝูงชน
สีหน้าเจ้านิกายพลันซีดเผือด อาจารย์ใหญ่ รองอาจารย์ใหญ่ของ
เทียนอวี่ววน และเสนกวนชุดแดงสับกว้าคนถูกดึงมาเบื้องหน้าเสีียง
คันใหญ่

ลูกธนูติดตัวออกจากสาย

หลังจากลูกธนูพุ่งออกจากสายก็ไร้เสียงจนกระทั่งไปถึงเบื้องหน้า

เสียงคนใหญ่ ตอนที่สัมผัสโดนเส้นกวนชุดแดงคนแรกก็เกิดเสียงระเบิดที่น่ากลัว เส้นกวนชุดแดงผู้นั้นร่างระเบิดตายคาที่!

ลูกธนูพุ่งต่อไปเสียบหน้าอกเส้นกวนชุดแดงคนที่สอง เส้นกวนชุดแดงคนที่สองก็ร่างระเบิดเป็นจุดเดียวกัน!

กลางอากาศระหว่างเสียงคนใหญ่กับหนึ่งเสียงมีเส้นกวนชุดแดงสิบกว่าคนรวมถึงอาจารย์ใหญ่และรองอาจารย์ใหญ่ของเทียนอวี่ยวนลอยขวางอยู่ เพียงลำแสงสีดาوابผ่านไป กลางอากาศจะเกิดหมอกโลหิตเพิ่มขึ้นมาสิบกว่ากลุ่ม!

ทุกคนที่ขวางอยู่หน้าเสียงตายหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นโมห์ลี รองอาจารย์ใหญ่ของเทียนอวี่ยวน หรืออาจารย์ใหญ่ผู้อยู่ด่านฐะดา พวกมันไม่ทันได้ตอบโต้อะไรก็ถูกธนูยิงจนระเบิดตายกลายเป็นเถ้าธุลี!

ลูกธนูพุ่งเข้าไปในเสียงคนใหญ่

ม่านหมื่นชั้นขาดเป็นชิ้นๆ ปลิวว่อน แสงสว่างหมื่นจັงดับวูบราวกับตะเกียงน้ำมันท่ามกลางลมพายุ ท่ามกลางเสียงจ๊วะ! เสียงคนใหญ่พังเสียหายกลายเป็นเศษซาก เผยให้เห็นร่างกระดูกเร็นซูปผอม อปัลักษณ์ของเจ้านิกาย

หลังจากเจ้านิกายใช้เคล็ดวิชากฎแห่งฟ้าก็หมอบลงโดยไม่ลังเลขอเพียงหลบลูกธนูที่น่ากลัวนี้ได้ ไม่ว่าต้องทำอะไรมันล้วนยินดี ไหนเลยยังต้องสนใจความสูงส่งสง่าน่าเกรงขามในนิกายเต๋า แต่ลูกธนูมาเร็วจริงๆ หลังจากยิงเส้นกวนสิบกว่าคนจนกลายเป็นหมอกโลหิต ทั้งทำลายเสียงคนใหญ่แล้ว แม้ความเร็วลดลง แต่ก็ยังเร็วเหนือจินตนาการของทุกคน

ตอนที่ลูกธนูมาถึงเบื้องหน้ามัน เข้าของมันลงไปเพียงไม่กี่ซุน ร่างมันลงไปเพียงไม่กี่ส่วน ฝ่ามือเพียงยกขึ้นเบื้องหน้า ดังนั้นจึงหลบไม่พ้น

สีน้ำมันหวาดหวั่นยิ่ง นัยน์ตาดเล็กลง เสียงเฉลๆ ดังขึ้นแผ่วเบา มือขวาที่ขวางอยู่เบื้องหน้ามันกลายเป็นหมอกโลहित จากนั้นไหล่ขวามันก็กลายเป็นหมอกโลहित ที่ที่ลูกธนูพุ่งผ่านทุกสิ่งทุกอย่างล้วนกลายเป็นหมอกโลहित

ฝ่ามือมันเคยถูกสวี่ซื่อตัดขาดในการต่อสู้ที่เหยาซานไปหนึ่งข้าง ที่ภูเขาหลังสถานศึกษาก็ถูกอวี๋เหลียนตัดอีกข้าง หากเพราะได้รับความการุณย์จากเฮ่าเทียนจึงออกมาได้ ทว่าวันนี้มือขวามันหายไปอีกแล้ว ไม่เพียงเท่านั้น ไหล่ขวามันก็ไม่เหลือแล้ว เหลือเพียงแผลเหวอะหวะน่ากลัว เจ้านิกายโลหิตไซมกาย ร้องไห้หวนควมครวญคราง ไม่ต่างจากคนเสียสติ

ลูกธนูยิงเสี่ยงคันใหญ่พังทลายและไม่หยุดเพียงเท่านั้น แต่พุ่งพุ่งหายเข้าไปในวิหารเทพแสงสว่าง!

ลูกธนูเหล็กคำดุธรรมดาสามัญไม่สวยงาม ทว่าหัวลูกศรเล็งไปที่ใด ผู้ขวางทางเป็นต้องถอยห่าง ไม่ว่าจะเป็นผู้ฝึกมรณาด่านสุพิสดารหรือด่านรู้ชะตา ล้วนไม่อาจต้านทาน ต้องกลายเป็นหมอกโลहित แม้แต่เจ้านิกายก็ถูกยิงบาดเจ็บสาหัสจนแทบคลุ้มคลั่ง อาณาภาพของธนูหนึ่งดอก ร่ายกาถึงปานนี้!

ทุกคนเพียงตื่นตระหนก แต่ไม่มีใครรู้สึกเหนือความคาดหมาย ปฐมธนูสิบสามดอกรวบรวมภูมิปัญญาของสถานศึกษาไว้ และสร้างขึ้นด้วยทรัพยากรที่ยอดเยี่ยมของต้าถัง เป็นยอดคัสตราซึ่งสังหารข้ามด่านมาได้ ความน่ากลัวของมันได้รับการพิสูจน์มานานแล้ว ในการต่อสู้ที่ผ่านมาๆ มา

หนิงเซวี่ในตอนนี้อยู่ด่านเบิกนภา ในร่างมีพลังเทพอันไร้ขีดจำกัด ต่อให้เป็นเจ้าอารามในสภาพสมบูรณ์ก็คงไม่กล้ารับลูกธนูของมันตรงๆ

ล้ามะหาอะไรกับผู้คนบนลานกว้าง

เมื่อครั้นผู้คนบนลานกว้างถึงขั้นเข้าใจว่าถ้าเป้าหมายของหนึ่งเซรียไม่ใช่เจ้านิกาย แต่เป็นเขาเถาซาน บางทีเถาซานทั้งลูกอาจถูกธนูดอกเดียวยิงถล่มลงมาก็เป็นไปได้!

นี่คือธนูที่แข็งแกร่งที่สุดในจักรวาล!

ผู้คนถึงขั้นคิดไม่ถึงว่ามันที่อยู่ในสภาพเช่นนี้แล้วยิงธนูออกไปแต่เจ้านิกายยังหลบได้

เจ้านิกายแม้ตอนนี้บาดเจ็บสาหัส แต่ถึงอย่างไรก็ยังไม่ตาย ยอดฝีมือที่ด่านผานสูงเช่นนี้ขอเพียงยังมีลมหายใจก็เป็นพลังแข็งแกร่งที่ไม่อาจมองข้าม

แต่เรื่องนี้ไม่เหนือความคาดหมายของหนึ่งเซรีย ความคิดของมันไม่เหมือนกับความคิดของคนทั่วไป เพราะปฐมธนูแตกต่างจากธนูทั่วไปที่ยิงไกลอำนาจยิ่งมาก ส่วนปฐมธนูนั้นยิ่งไกลยิ่งน่ากลัว และยิ่งยากต่อการป้องกัน

ทันทีที่กำหนดเป้าหมายได้อย่างแม่นยำ ธนูหลักที่ยิงไกล ชำมน้ำข้ามเขานับพันลี้จึงจะทรงพลังอย่างแท้จริง เพราะไม่มีผู้ใดหลบธนูของมันได้หากคนผู้นั้นไม่มีการเตรียมตัว แต่คู่ต่อสู้ที่อยู่ใกล้ อาจสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวของมันแล้วตอบสนองล่วงหน้า มันรู้เอาเป็นเอาตายกับเยี่ยงหวี่หลายรอบ แต่ไม่อาจยิงนางให้ตายได้ก็เพราะสาเหตุนี้ แม้บัดนี้มันแข็งแกร่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทว่าหลักการยังคงเหมือนเดิม มันยืนอยู่ใกล้เสลี่ยงคันใหญ่มากเกินไป เจ้านิกายเห็นการเคลื่อนไหวของมัน ด้วยพลังผานที่ลึกล้ำจึงตอบโต้ได้ทันท่วงที

ความจริงถ้าไม่ใช่เพราะในทุ่งร้างมีประสบการณ์ที่ยิงเจ้านิกาย

ไม่โดน เมื่อครูจึ้งจิงใจยั้งส่วนล่างของเงาหลังมันนั้น ไม่น่าจะอนุญาตกันนี้อาจทำอะไรเจ้านิกายไม่ได้เลยก็ได้

มันไม่ได้รู้สึกเสียดายที่ไม่อาจยิงเจ้านิกายให้ตายคาที่ เพราะในแผนของมัน เจ้านิกายจะอยู่หรือตายมิได้สำคัญ กระบี่ของหลิวไปก็เป็นเพียงแค่การเกริ่นนำ จุดสำคัญคือพลังเบิกนภาที่มหาศาลและการแย่งพลังเทพของเฮาเทียนมา จากนั้นสร้างการเชื่อมโยงขึ้นใหม่ มันรู้ว่ตนทำสำเร็จแล้วจึงพอใจมาก ไม่สนใจเจ้านิกายที่มีสภาพอ่อนเจอนากอีกต่อไป แต่หันไปทางเหล่ายอดฝีมือหน้าแท่นบูชา หยิบลูกธนูขึ้นมาจะยิงอีกดอก

ตราบนับตอนนี้ยังไม่มีใครคิดออกว่าหนิงเซวียมาเขาเถาซานตั้งแต่เมื่อใด แต่เรื่องที่งุนงงยิ่งกว่าคือเหตุใดเจ้านิกายเป็นผู้ใช้ด้านเบิกนภาชัดๆ ทว่าพลังเทพมหาศาลของเฮาเทียนกลับเข้าไปในร่างมัน ทั้งหมดนี้เป็นเพราะเหตุใดกันแน่ โลกนี้มีผู้ฝึกฉานที่อายุน้อยเช่นนี้แต่อยู่เหนือด่านทั้งห้าได้อย่างไร

ทว่าเหล่ายอดผู้ฝึกฉานต่างรู้ว่าไม่อาจให้หนิงเซวียมีโอกาสยิงธนูอีกครั้ง ถ้ามันยิงธนูอีกครั้ง ผู้คนหน้าเขาเถาซานคงไม่มีใครรอด

ผู้ที่ตอบสนองเร็วที่สุดคือราชครูราชสำนักจินจั้ง เป่าตึงดำเสินกวนประกาศการแรกเพราะด่านฉานของชายชราผู้นี้ลึกกล้าที่สุด อีกประการเพราะมันเป็นบุโรहितซึ่งเชี่ยวชาญด้านพลังจิต พวกที่พลังจิตเข้มแข็งที่สุดในโลกคือบุโรहित อาวุธที่เร็วที่สุดในโลกก็คือพลังจิต พลังจิตเร็วกว่าการเคลื่อนไหวใดๆ เร็วกว่าการวิ่งสายธนูของหนิงเซวีย และถึงขั้นเร็วกว่ากระบี่ของหลิวไป

ราชครูเฝ่าจินจั้งมองหนิงเซวีย รีวรอยบนใบหน้าพลันลึกลง พลังจิตของมันกลายเป็นคลื่นทะเลที่นำกลั้วถาโถมเข้าโจมตีหัวแห่ง

ความนึกคิดของหนึ่งเซวียดูจะเกี่ยวกับการพบกันเมื่อครั้งก่อนในทุ่งร้าง
หนึ่งเซวียหน้าซีด รู้สึกเวียนหัว แขนขาที่กำลังหีบหลูกธนูจากกระบอก
พลันหยุดชะงัก

พลังจิตของหนึ่งเซวียเข้มข้นมากในหมู่ผู้ฝึกฌานด้วยกัน ทว่า
ถึงอย่างไรมันก็มีขีดจอบคาถา ทั้งไม่เคยฝึกเคล็ดวิชาด้านพลังจิต เมื่อ
เผชิญหน้ากับราชครูผู้ฝึกพลังจิตมาหลายสิบปีย่อมเสียเปรียบ แต่ยามนี้
ทั้งกายใจของมันมีพลังเทพมหาศาลของเฮ้าเทียนอยู่เต็มเปี่ยม มีหรือ
จะแพ้ภัยเหมือนคราก่อน เพียงพริบตาสิ่งที่น่ากลัวในห้วงแห่งความนึกคิด
พลันถูกเผาไหม้ไปจนสิ้น เหลือเพียงความสะอาดบริสุทธิ์

ทันใดนั้นพลังรุนแรงสายหนึ่งตบจากฟ้าลงมายังศีรษะหนึ่งเซวีย
หนึ่งเซวียคั่นเคยกับพลังสายนี้เป็นอย่างดี พอเงยหน้ามองก็เห็น
พระพุทธรูปองค์หนึ่งจ্বরพัดพลิว พุทธรัศมีเรืองรอง ในความเมตตา
มีความสง่าผ่าเผย

ณ ศูนย์กลางของพุทธรัศมี ซีเนี่ยนแห่งวัดเสวียนคงนั่งขัดสมาธิ
สวดบริกรรมอยู่

พระพุทธรูปองค์นี้คือธรรมกายอจลหิมิงหวังของซีเนี่ยน สิ่งที่มัน
สวดบริกรรมคือสัจจาพระสูตรของนิกายพุทธ

เมื่อสองสิ่งรวมกันก็เป็นสัจจามุทราที่ สุดแข็งแกร่ง!

ครั้งก่อนในวัดลั่นเคอ หนึ่งเซวียถูกสัจจามุทราของซีเนี่ยนเล่นงาน
จนสะบักสะบอม สัจจามุทราของมันแม้มีความสำเร็จขั้นสูง แต่ไม่เคย
ฝึกธรรมกาย ย่อมสู้ซีเนี่ยนไม่ได้

ทว่าวันนั้นคือวันนั้น วันนี้คือวันนี้

มือขวาของหนึ่งเซวียกำลังจะหีบหลูกธนู แต่ดูท่าจะไม่ทันท่วงที
จึงพลิกกลับขึ้นด้านรับ!

ธรรมกายอจลหิมิงหวังไบหน้าโกรธกริ้วว คิ้วชี้ขึ้นเหมือนกระบี่
ในดวงตามือส้นบิด ฝ่ามือขนาดใหญ่กดลงมายังพื้นดิน!

ป่าไม้ริมลานกว้างสันตะเพื่อนเพราะพุทธานุภาพ ไบไม้สีแดง
อมเหลืองร่วงระนาว!

เมื่อเทียบกับฝ่ามืออจลหิมิงหวังที่เหมือนภูเขาอุกย่อมๆ ฝ่ามือของ
หนิงเซวียก็เล็กกระจ้อยร่อย

ฝ่ามือทั้งสองปะทะกัน พลังปฐมแห่งฟ้าดินบนลานกว้างพลัน
กระจายออกไปรอบทิศทาง! ธรรมกายอจลหิมิงหวังระเบิดออกเป็นเสียงๆ
ธรรมกายอจลหิมิงหวังที่แข็งแกร่งไร้เทียมทานถูกหนิงเซวียใช้พลังเทพ
ทำลายจนย่อยยับ!

แสงเจิดจรัสแห่งเสาเทียนสายหนึ่งพุ่งโจมตีมาจากด้านข้าง
หนิงเซวียมิต้องหันไปก็รู้ว่าต้องเป็นเจ้าหนานไห่แน่นอนที่ลอบโจมตี
มันไม่สนใจเจ้าหนานไห่แม้แต่หน่อย มือขวาที่เพิ่งทำลายธรรมกาย
สำเร็จทำท่ากุมด้ามดาบท่ามกลางสายลม ดาบพลันปรากฏขึ้นในมือ
มันกวัดดาบฟันไปทางซีเนี่ยนที่อยู่ห่างไกล

เสียงกรีดร้องดังขึ้นคราหนึ่ง ดาบพลันแดงฉาน เปลวเพลิงที่น่ากลัว
ปรากฏขึ้น

ซีเนี่ยนแม้มิได้ฝึกถึงชั้นกายเนื้อคือพุทธะ แต่ร่างกายก็แข็งแกร่ง
ดังเหล็กกล้า ทว่ากลับด้านดาบที่เรียบง่ายของหนิงเซวียนี้ไม่ได้ จีวร
ขาดกระจุย เบื้องหน้ามันปรากฏรอยดาบอันน่ากลัว

ดาบของหนิงเซวียไม่หยุดแค่นั้น เสียงกรีดร้องบนดาบก็ไม่หยุด
เช่นกัน ท่ามกลางเปลวอัคคีที่โชติช่วงปรากฏร่างของจูเซวียขึ้นราวๆ
ดาบฟันแหวกอากาศไปทางราชครุ ราชครูลับตายกกระถางไม้ที่ดูสามัญ
ใบนั้นขึ้น

จุเซวียกรีดร้องอีกครา กระถางไม้ถูกเผาจนไหม้เกรียมไปแถบ
เกิดเป็นรอยร้าว เพียงชั่วพริบตาราชครูคล้ายชราลงหลายสิบปีพร้อม
กระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง และตอนนี้แสงเจิดจรัสของเจ้าหนานไห่
ก็เข้ามาปะทะร่างของหนิงเซวียแล้ว

หนิงเซวียไม่สะดุ้งสะเทือน หันไปมองแล้วฟันดาบ สภาวะดาบ
พุ่งออกไปดุจภูเขาลูกหนึ่ง เจ้าหนานไห่ถูกฟันปลิวไปไกลหลายสิบจั้ง
"ไร้สมอง"

ร่างของหนิงเซวียตอนนี้เต็มไปด้วยพลังเทพของเฮ่าเทียน แล้ว
จะถูกแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนทำอันตรายได้อย่างไร

ลานกว้างหน้าเขาเถาซานเจียบสนิท

ร่างของหนิงเซวียคล้ายกำลังลุกไหม้ ดาบในมือก็กำลังลุกไหม้
ในเมื่อไม่มีโอกาสยิงธนูมันจึงใช้ดาบ มันฟันสามดาบ สามคนในที่นั้น
พลันบาดเจ็บสาหัส ศิษย์สัญญาภิกษุพุกทชีเนียน ราชครูราชสำนักจินจี้
เป่าดิ่งต้าเสินกวน รวมถึงเจ้าหนานไห่ผู้โง่เขลา

ไม่มีใครอยากเชื่อสิ่งที่ตนเห็น

แต่นี่คือความจริง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625789.html>